

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie ze skargi E. O. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 28 listopada 2011 r., sygn. akt V Ca [...], wydanego w sprawie
z powództwa E O.
przeciwko L. [...] S.A. Oddział w Polsce
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 października 2014 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1.200
(jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem kosztów
postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

W związku z wniesioną przez powoda E. O. skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. zważyć należy, co następuje.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie roszczeń odszkodowawczych od Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej. W judykaturze Sądu Najwyższego, uwzględniającym poglądy doktryny i orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, przyjmuje się jednolicie, że orzeczeniem niezgodnym z prawem - w rozumieniu art. 424¹ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. - jest orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17 i z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35). Niezgodność z prawem powodująca powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa musi mieć więc charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności.

Wyrokiem, którego dotyczy skarga, zaaprobowane zostało oddalenie roszczenia powoda o zasądzenie od pozwanego ubezpieczyciela kwoty 19.500 złotych tytułem zwrotu kosztów obsługi prawnej świadczonej powodowi przez radcę prawnego w postępowaniu likwidacyjnym. Wyrok ten jest niezgodny, zdaniem skarżącego, z art. 471, art. 415, 443 oraz art. 361 k.c. W świetle utrwalonej linii orzeczniczej (por. nie publikowane wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01 oraz z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 908/00, uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 roku, III CZP 75/11, OSNC 2012, nr 7-8, poz. 81) realna potrzeba skorzystania przez poszkodowanego z pomocy fachowego pełnomocnika w postępowaniu związanym z likwidacją szkody ubezpieczeniowej uwarunkowana jest wszystkimi

okolicznościami konkretnego przypadku, nie ma tu mowy o jakimkolwiek schematyzmie czy automatyzmie. Od realiów każdego przypadku zależy więc ocena, czy poniesione przez poszkodowanego wydatki na pomoc prawną w postępowaniu likwidacyjnym pozostają w normalnym związku przyczynowym ze szkodą, do pokrycia której zobligowany jest ubezpieczyciel. Samo dążenie do wygody i ujęcia obowiązków poszkodowanemu nie uzasadnia takiego związku, gdyż niedogodność stanowi dolegliwość o charakterze niemajątkowym, niepodlegającą reżimowi odszkodowawczemu. W normalnym związku pozostaje natomiast sięgnięcie po pomoc prawną w okolicznościach, w których stan zdrowia, kwalifikacje osobiste lub sytuacja życiowa poszkodowanego usprawiedliwiają stanowisko o niezbędności takiej pomocy w celu sprawnego, efektywnego i ekonomicznie opłacalnego przebiegu postępowania likwidacyjnego (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 roku, III CZP 75/11, OSNC 2012, nr 7-8, poz. 81).

Objęte skargą orzeczenie nie jest oczywiście bezprawne z przedstawionego wyżej punktu widzenia, co powoduje odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania. W myśl utrwalonego stanowiska judykatury bezzasadność skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest oczywista, jeśli już z jej treści, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań wynika, że nie może być uwzględniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6.02.2009 roku, I BP 20/08, niepubl., z dnia 26.08.2008 r., III BP 3/08, niepubl., z dnia 20 czerwca 2007 r., II CNP 74/07, niepubl., z dnia 22 czerwca 2007 r., V CNP 81/07, niepubl.).

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 424⁹ k.p.c. orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania przed Sądem Najwyższym na rzecz pozwanego, który wniósł w terminie odpowiedź na skargę, orzeczono na podstawie art. 98 i art. 99 w związku z art. 108 w związku z art. 424¹², 398²¹ i 391 § 1 k.p.c.